

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **CH. J.**, zast. Mgr. Vítem Biolkem, advokátem AK Wildt & Biolek, se sídlem Bohuslava Martinů 1038, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6. 2012 č.j. OAM-188-/VL-18-HA08-2009, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna soudem ustanoveného advokáta Mgr. Víta Biolka se určuje částkou 3.120,- Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění

pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru řešení, které správní orgán přijal, neodpovídá okolnostem jeho případu, neboť nebyly zohledněny všechny jím uváděné skutečnosti. V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce, žalobce namítal porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen správní řád). Poukázal na to, že je ze strany čínských státních orgánů hledán a pronásledován, je proto přesvědčen, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dle jeho názoru řádně nezhodnotil a neuvedl, které konkrétní skutečnosti ze zpráv shromážděných v průběhu správního řízení považuje za relevantní pro své rozhodnutí, když pouze obecně uzavřel, že nelze jeho celkovou výpověď mít za věrohodnou. Namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, pokud sice uvádí, jaké podklady pro rozhodnutí shromáždil, ale neuvádí, o které z nich rozhodnutí opírá, když v závěru shrnuje, že rozhodl pouze na základě osobních pohovorů se žalobcem. Rovněž nesouhlasí s neudělením doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť se obává, že mu po návratu do vlasti bude čínskými státními orgány uložen trest smrti a je tak ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokoly o pohovorech, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. Žalovaný stejně jako v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce ani v doplňujícím pohovoru dne 4.4. 2011 nedokázal rozpory v jím popisovaných událostech uspokojivě vysvětlit. Podle žalovaného jsou jeho tvrzení natolik neurčitá, nesourodá a protichůdná, že je nelze považovat za věrohodná. Žalobce jako hlavní důvod svých obav opakovaně uvedl různé události, zasazené do velmi vágního časového a dějového rámce. Žalovaný rozebral nesourodé pasáže žadatelových vyjádření a výslovně uvedl (na str. 5 rozhodnutí) okruhy skutkových zjištění, které jej vedly ke konstatování nevěrohodnosti žalobcem prezentovaného azylového příběhu. Pokud žalobce neunesl břemeno tvrzení, nelze přičítat k tíži správnímu orgánu, že jeho roli nepřevzal, pokud se jednalo o tak zásadní informace tvořící základní důvod jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Obdobně se vyslovuje i konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu. Žalobní námítky ve vztahu k absentujícím odkazům na konkrétní pasáže z podkladových informací, které údajně chybí v rozhodnutí, považuje žalovaný za zástupné a účelové. Zaznamenané výpovědi žalobce dle žalovaného dokládají obsahovou nejednotnost jeho výpovědí a zároveň svědčí o řádném procesním postupu žalovaného, tj. objasnění stavu věci v souladu s § 3 správního řádu. O povinnosti uvádět úplné a pravdivé informace byl žalobce řádně a opakovaně poučen (odkázal na str. 30 a str. 52 správního spisu). V důsledku

jednání žalobce samotného tak došlo k následku, jemuž se nyní žalobou brání. Správní orgán rovněž neopomněl odkázat na informace vztahující se k zemi původu žalobce v případě, kdy bylo takového odkazu třeba (viz strana 6 rozhodnutí týkající se způsobu, jakým mělo být žalobci sděleno, že na něj byl vydán zatykač nebo odkaz na trestní zákoník Čínské lidové republiky ohledně způsobu stanovení kvalifikace trestného činu). Žalovaný zopakoval, že trestní stíhání či potrestání za spáchání trestného činu není azylovým právem nahlíženo samo o sobě za pronásledování vedoucí k udělení mezinárodní ochrany žadateli prchajícímu před spravedlností v zemi původu. K otázce nevěrohodnosti žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na usnesení č. j. 7 Azs 63/2009 ze dne 3. 9. 2009, v němž Nejvyšší správní soud odkazuje m.j. na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 368/2004 - 40, dostupný na www.nssoud.cz, kde je konstatováno: *"jelikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedeným v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezmíní ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. To platí tím spíše, jestliže žádost o azyl zároveň obsahuje sdělení, že jiné než uvedené důvody k podání žádosti o azyl žadatele nevedly."* K námitce žaloby, že žalovaný vycházel z výpovědi žalobce, odkázal žalovaný na již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 63/2009 ze dne 3. 9. 2009: *"Posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými ..."* V tomto smyslu se též vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, v němž uvedl, že *"nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu."* Nejvyšší správní soud se vyslovil i k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu s odkazem na rozsudek ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40, v němž je vysloveno, že *"není v rozporu se zásadami správního řízení (§ 3 správního řádu) ani s konkrétními povinnostmi správního orgánu při zajišťování podkladů pro vydání rozhodnutí (např. § 32 odst. 1 správního řádu), jestliže správní orgán při zjišťování skutkového stavu neuzná či zpochybní některá tvrzení účastníka řízení, jež nelze jinak ověřit nebo jež lze ověřit jen s mimořádnými obtížemi, jestliže se jiná tvrzení účastníka, jež mají z hlediska předmětu řízení zásadní význam, ukázala být nepravdivá nebo zásadním způsobem vnitřně rozporná."*

Žalovaný je proto přesvědčen, že svým postupem nepochybil, vycházel-li v rozhodovacím procesu primárně z žalobcových tvrzení, neboť jím prezentované události se vyznačují obdobnou vnitřní rozporností a zároveň neověřitelností, jakou Nejvyšší správní soud shledal v jím posuzovaném případě. Stejně tak při aplikaci

§ 14a zákona o azylu žalovaný vycházel z údajů sdělených žalobcem a pro celkovou nevěrohodnost jeho výpovědi neshledal, že by jeho obavy z trestu smrti byly podloženy reálným skutkovým základem. Rovněž odůvodnil, proč se ani v případě, že by proti žalobci skutečně mělo být zahájeno trestní řízení nebo by měl být uvězněn, nedá předpokládat skutečné nebezpečí vážné újmy. Poukázal rovněž na předchozí žalobcem zmíněné zkušenosti s trestním postihem za jeho trestnou činnost v minulosti bez uvedení jakékoli zmínky o případném excesu v postupu osob zúčastněných na jeho výkonu. Neudělení doplňkové ochrany zdůvodnil správní orgán i ve vztahu k dalším zákonem o azylu předjímaným skutečností, jejichž případná existence by udělení doplňkové ochrany umožňovala. Žalobcovu námitku v tomto směru označil za nedůvodnou. Žalovaný rovněž připomněl, že žalobci bylo v dubnu 2009 uloženo správní vyhoštění na jeden rok z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR. Dále poukázal na žalobcovu snahu zahájit na území ČR výdělečnou činnost jako na způsob, jak řešit vlastní neutěšenou ekonomickou situaci. Ani tu však nelze chápat v souladu s konstantním názorem vyslovovaným judikaturou Nejvyššího správního soudu jako důvod azylově relevantní. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dne 19.3. 2009 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR v níž uvedl, že má čínskou národnost i státní příslušnost, vyznává buddhismus, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Dále uvedl, že v roce 2008 byl na něho v Číně vydán zatykač pro vraždu. Vysvětlil, že odešel za prací do města poté, co ho neuživila práce s otcem doma na poli. Získal práci, jeho zaměstnavatel mu práci nezaplatil, došlo mezi nimi ke konfliktu, při kterém žalobce zaměstnavatele dne 1.9. 2008 zabil a zranil další dva muže. Následně byl na něj vydán zatykač. Dozvěděl se o tom z vývěsky na zdi, kam se takové věci vyvěšují. Začal se ukrývat a s pomocí převaděčů vlast dne 2.2. 2009 opustil. Cestoval letecky, lodí, vlakem, do ČR přijel dne 1.3. 2009 osobním autem. K důvodům žádosti uvedl, že mu to zde v ČR poradil krajan, do Číny se nemůže vrátit, byl by tam zatčen a zastřelen.

Při pohovoru provedeném dne 8.7. 2009 žalobce k dotazu žalovaného uvedl, že v době odchodu z vlasti měl v úmyslu v zahraničí pracovat, což mu měl zajistit jeden muslim. Ke svému životu ve vlasti sdělil, že původně pracoval jako rolník a pomáhal s drobným obchodem, což mu nestačilo na obživu. Kvůli těžké rodinné a ekonomické situaci se dostal do styku s podsvětím. Začal krást, nejdříve okrádal lidi na ulici, později kradl v nákupních střediscích. Takto se živil od srpna 2007 po dobu asi půl roku. Začal se obávat policejního postihu. Dále vypověděl, že byl členem zločinecké skupiny, která bojovala s jinou zločineckou skupinou. Docházelo mezi

nimi k bitkám v barech, restauracích, venku na otevřeném prostranství. Neznal ani všechny členy ze své skupiny. Šéf je vždy vyslal na určité místo. Při bitkách zasahovala policie, vždy ale utekl. Vysvětlil, že při páchání drobných krádeží byl policií mnohokrát zadržen, po vstupu do zločinecké skupiny byl zadržen jen jednou, ale nebyl z ničeho obviněn a byl propuštěn. Uvedl, že asi v červnu 2007 zabil ve městě Xiamen člověka. Událost popsal tak, že šéf druhé zločinecké skupiny dlužil peníze jeho šéfovi. Žalobce byl vyslán za dlužníkem (schůzka byla smluvena v nějakém domku v horách), kde po hádce došlo k bitce, při níž žalobce třikrát dlužníka bodl nožem. Na místo schůzky přijel na motorce, kterou po vraždě na místě nechal a odjel stopem. Dva dny poté policie vyvěsila vývěsku s jeho jménem, fotografií a popisem, že je hledán pro vraždu. Sám vývěsku neviděl, řekli mu o tom přátelé, ale neuvedli, kde měla vývěska viset. K dotazu žalovaného, kde se do svého odjezdu z vlasti (tj. po dobu jednoho a půl roku) ukrýval, nebyl schopen místo upřesnit, mělo se jednat o malou nezařízenou boudu o jedné místnosti. Celý rok se s nikým nestýkal, potraviny si chodil kupovat do 3 km vzdálené vesnice Huangwan. Tam se seznámil s jedním muslimem, který mu slíbil, že ho dostane přes hranice a zařídí mu práci v cizině. Asi za dva dny poslal člověka, který žalobci pomohl s vycestováním do ČR. K dotazům žalovaného, zda byl ve vlasti někdy odsouzen nebo uvězněn žalobce uvedl, že několikrát byl potrestán několikadenním vězením, jednou dostal nepodmíněný trest na šest měsíců, ve vězení byl od března 2008. Žalovaným byl vyzván, aby vysvětlil rozpory oproti dřívějším tvrzením (tj. že v březnu 2008 si odpykával trest za krádeže, přičemž také uvedl, že v polovině roku 2007 zabil člověka a až do svého odjezdu z vlasti se před policií skrýval) uvedl, že do vězení nastoupil v březnu 2006. Následně byl žalovaným vyzván, aby vysvětlil další rozpor, tj., že člověka zabil při potyčce dne 1.9. 2008, žalobce uvedl, že se jedná o zabití dvou různých osob, kdy v polovině roku 2007 zabil šefa zločinecké skupiny, který dlužil peníze jeho šéfovi, zatímco 1.9. 2008 zabil člověka při potyčce dvou zločineckých skupin (dříve o tomto případě nehovořil proto, že kvůli tomu nebyl hledán policií). Vzhledem k rozporuplným tvrzením byl žalobce vyzván k vysvětlení rozporů a okolnostem zabití člověka v polovině roku 2007, kdy se mělo jednat o jeho zaměstnavatele, jak uvedl v žádosti a nikoli o šefa zločinecké skupiny, k vydanému zatykači a době jeho vyvěšení. Dále byl vyzván k popisu a způsobu svého odjezdu z vlasti (viz strana 3 napadeného rozhodnutí). K důvodům opuštění vlasti uvedl, že zabil člověka, byl hledán policií a hrozil mu trest smrti, proto se nemůže do Číny vrátit.

Při doplňujícím pohovoru dne 4.4. 2011 žalobce zopakoval, že v Číně zabil dne 1.9. 2008 svého šefa, protože mu nevyplatil mzdu. Policie na něho vydala zatykač a hledala ho. Oficiálně byl obviněn z vraždy, dozvěděl se o tom od svého kamaráda. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace svého pobytu v ČR. Do vlasti se nemůže vrátit, byl by kvůli vraždě zatčen a zastřelen. Cestu z vlasti zorganizoval a zaplatil převaděč.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a pohovorů, informací z Cizineckého

informačního systému (CIS), informace MV Velké Británie ze dne 21.11. 2006 a ze dne 12.7. 2007, Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv v Číně za rok 2009 ze dne 11.3. 2010, Informace MZV ČR č.j. 106229/2007-LP ze dne 22.2. 2007, k č.j. OAM-55/2007, Výroční zprávy Human Rights Watch z ledna 2011, trestního zákoníku Čínské lidové republiky a aktuálních informací databáze ČTK o Číně. Žalobce se s uvedenými informacemi seznámil dne 4.4. 2011, neměl připomínky, doplnění nežádal.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě žalobcem poskytnutých výpovědí a na pozadí objektivních informací o zemi původu, s nimiž byl žalobce seznámen. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že

správním řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti nijak politicky aktivní, a proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uváděl obavu z postihu ze strany čínských státních orgánů, a to z uvěznění a potrestání trestem smrti kvůli tomu, že se v zemi původu dopustil vraždy. Soud po porovnání jednotlivých výpovědí žalobce k popisu původně jedné vraždy a později dvou vražd, kterých se měl dopustit v zemi svého původu, časových okolností jednotlivých událostí a podstaty jednotlivých konfliktů včetně údajů o vydaném zatykači na jeho osobu, je nucen ve shodě se žalovaným konstatovat, že výpovědi žalobce se jeví jako nevěrohodné. K těmto tvrzením si žalovaný opatřil relevantní informace ze země původu žalobce o způsobu vydání zatykače a jeho předání dotyčné osobě, dále si obstaral i Trestní zákoník Čínské lidové republiky. V samotném rozhodnutí pak neopomněl zmínit Úmluvu o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Protokol z roku 1967, podle nichž je nezbytné rozlišovat mezi pronásledováním a potrestáním za trestný čin podle obecného práva, rovněž v tomto směru odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz strana 6 napadeného rozhodnutí). Žalobce k opakovaným výzvám žalovaného nebyl schopen zásadní rozpory ve svých výpovědích smysluplně vysvětlit (viz výše). K problematice posuzování a hodnocení věrohodnosti výpovědí žadatele o udělení mezinárodní ochrany se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě pak zcela přílehavě odkázal a citoval z konkrétních rozhodnutí NSS (viz výše), jež lze vztáhnout i na případ žalobce.

Žalobce připustil, že měl v zemi původu ekonomické problémy, v ČR by chtěl pracovat a podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl získat legální pobyt v ČR. Nelze v této souvislosti přehlédnout, že rozhodnutím Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, ICP Mosty u Jablunkova, č. j. CPOV-4038-11/ČJ-2009-0764PV-SV dne 9. 4. 2009 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na jeden rok z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR v době před podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Soudu na tomto místě nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Potřeba legalizace však není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, jak již bylo opakovaně judikováno v řadě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně (např. rozhodnutí ze dne 22.1.2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, rozhodnutí ze dne 10.2.2006 sp. zn. 4 Azs 129/2005-54 a další). S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti podřaditelné pod důvody hodné zvláštního zřetele. Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení o neudělení humanitárního azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je

mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 AZ 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta podle jím zaslaného vyúčtování za dva úkony právní služby po 1.000,-Kč (příprava a převzetí zastoupení, doplnění žaloby) podle ust. § 10 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), 2 režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, 20% DPH 520,-Kč, celkem tedy 3.120,-Kč. Přiznaná odměna bude ustanovenému zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci

tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 28. března 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně